

Arrest

nr. 283 707 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Spaans minderjarige kind.

Op 3 juni 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2021 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): D.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1971

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] ANTWERPEN

ALIASSEN: L. M. ([...]1984), onderdaan van Marokko; L. M. (*[...]1982 in O.), onderdaan van Marokko; L. M. (*[...]1984), onderdaan van Marokko; A. H. (*[...]1984), onderdaan van Marokko.*

om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig kind, B. L. A. (RR: ...) van Spaanse nationaliteit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5 van de wet van 15.12.1980. Er werd reeds een beslissing genomen in het kader van onderhavige aanvraag, huidige beslissing vervangt voormelde beslissing dd. 01.06.2022.*

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40bis, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van drie jaar, genomen door de Belgische autoriteiten op 12.11.2017, hetwelke hem diezelfde dag werd betekend. Uit het dossier blijkt evenwel dat betrokkene de in het inreisverbod bepaalde termijn van drie jaar geenszins heeft gerespecteerd. Zo werd hij op 25.10.2018 opnieuw aangetroffen door de politiediensten en werd het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van drie jaar herbevestigd. Op 18.09.2020 diende betrokkene vervolgens een eerste aanvraag in functie van zijn minderjarig EU-kind Anwar in. Uit niets blijkt dat hij sinds hem het inreisverbod werd betekend, het Rijk nog heeft verlaten. Daarvan legt hij zelf bovendien ook geen enkel stuk voor.

Er kan dus niet blijken dat betrokkene het inreisverbod heeft gerespecteerd, noch kan blijken dat zij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan voormeld inreisverbod en dient zij de Schengenzone te verlaten, minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene drie minderjarige kinderen van Spaanse nationaliteit heeft en een partner van Marokkaanse nationaliteit. Het gegeven dat betrokkene ondanks het inreisverbod toch zijn gezinsleven tracht uit te bouwen en te bestendigen in het Rijk, geeft hem niet automatisch recht op een verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen, en tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsbond niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Vooreerst benadrukt het Hof in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Er is in het dossier

geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van de referentiepersoon: betrokkene en de Belgische referentiepersoon zijn allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke)capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkenes inreisverbod. In het dossier zijn er geen elementen waaruit blijkt dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene, omgekeerd blijkt dit evenmin het geval te zijn. Er lijkt geen sprake te zijn van enige afhankelijkheidsrelatie tussen beiden. De referentiepersoon blijkt tewerkgesteld te zijn en blijkt dus zelfstandig in het levensonderhoud te kunnen voorzien. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient eveneens beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn kind(eren) niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. Uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen het verblijfsrecht verkregen als houder van toereikende bestaansmiddelen. Daartoe werden weliswaar bestaansmiddelen voorgelegd van meneer. Inmiddels blijkt evenwel dat ook de moeder van de kinderen in het Rijk verblijft en zij in staat is een inkomen te verwerven. Uit niets in het dossier kan dus blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderengedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd, Evenmin kan uit het dossier blijken dat de moeder van zijn kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding. De moeder kan even goed als andere ouders in België gebruik maken van de expertise van Kind en Gezin en het CLB, van allerhande opvoedingsondersteunende diensten, kinderopvang naar keuze, medische begeleiding voor het kind, enz om de ontwikkeling en het welbevinden van de kinderen mee te vrijwaren. De tijdelijke afwezigheid van betrokkene hoeft in die zin helemaal geen rem te zijn op de lichamelijke en geestelijke ontwikkeling van de kinderen. Doordat de kinderen nog jong zijn, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen als bijzonder laag ingeschat. Nergens blijkt uit het dossier dat de kinderen geen volwaardige affectieve relatie zouden hebben met de moeder of dat die affectieve relatie ondergeschikt zou zijn aan de affectieve relatie met de vader. Vandaar dat een afgeleid verblijfsrecht voor betrokkene, om het welbevinden van de kinderen te vrijwaren, hier niet van toepassing is. Het is zodoende redelijk te stellen dat het vrij verkeer van referentiepersoon (en de andere kinderen) in geengeval in het gedrang hoeft te komen. De verplichting heeft enkel tot gevolg dat betrokkene - al dan niet tijdelijk -het grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon dit zouden willen, kan betrokkene hen alsnog op een latere datum, na de opheffing van het inreisverbod, komen vergezellen. Intussentijd staat het betrokkenen vrij intensieve contacten te onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken.

De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt dus enkel een lijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en de kinderen en heeft niet tot gevolg dat het betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kinderen en partner in België of een andere lidstaat te ontwikkelen en desgevallend met zijn partner. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Voor zover betrokkene essentieel financieel zou bijdragen aan het gezinsbudget, dient opgemerkt te worden dat betrokkene uiteraard ook vanuit het buitenland financieel kan bijdragen, opdat het zijn kinderen en partner aan niets zou ontbreken in België. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, voor zover dit hun voorkeur zou genieten. Het is eigen aan grensoverschrijdende gezinssituaties dat één of meerdere gezinsleden zich buiten het land waarvan ze de nationaliteit dragen moet(en) verblijven. Zo hebben/hadden betrokkene en de moeder van de kinderen blijkens de stukken in het dossier het verblijfsrecht in Spanje, het land waar ook de kinderen de nationaliteit van dragen en jarenlang hebben verbleven. Verder zijn zowel de moeder van de kinderen en betrokkene houder van de Marokkaanse nationaliteit. In die zin kan de drempel voor mevrouw en de kinderen om gezamenlijk in Marokko te gaan wonen, al dan niet niet in afwachting van het aflopen of de opheffing van het inreisverbod, ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. De kinderen zijn nog jong genoeg om zich aan nieuwe leefomstandigheden aan te passen, ongeacht of deze zich zouden voordoen in België of het buitenland. Welke keuze zij ook maken, er kan heden geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken noch blijken er onoverkomelijke hinderpalen voor het nemen van huidige beslissing.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor haar geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische referentiepersoon ertoe zou dwingen haar te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij op het moment van de aanvraag gezinshereniging nog steeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod hetwelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Betrokkene dient gevolg te geven aan het van kracht zijnde Inreisverbod.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. De raadsvrouw van verzoeker stelt ter zitting dat zij recent telefonisch contact gehad heeft met de gemachtigde E. D. en na vrijwillige vingerafdrukafname door de politie te Antwerpen duidelijk vast staat dat er geen link is tussen verzoeker en het inreisverbod (en de daarbij aangehaalde motivering) en de aliases vermeld in de bestreden beslissing. De gemachtigde zou de bestreden beslissing evenwel niet willen intrekken omdat er zich een probleem stelt qua bestaansmiddelen van verzoeker. De Raad stelt vast dat er bij het verzoekschrift vele stukken werden gevoegd, die grotendeels zich reeds bevonden in het administratief dossier voor de beslissing werd genomen, maar eveneens ook stukken die pas werden voorgelegd na het nemen van de bestreden beslissing. Het betreft onder meer Spaanse loonfiches die betrekking hebben op de periode juli tot november 2014, februari 2015 tot februari 2016, augustus 2016 tot december 2018 waarmee verzoeker zijn aanwezigheid op Spaans grondgebied in die periodes wenst aan te tonen. Er ligt ook een Spaanse loonfiche voor van onder meer de maand november 2017 terwijl verzoeker volgens de gemachtigde op 12 november 2017 een inreisverbod zou ter kennis gebracht gekregen hebben. De Raad betreft deze loonfiches evenwel niet in zijn beoordeling, nu die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als volgt: "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75)

Een andere definitie die in de rechtsleer wordt aangereikt luidt als volgt: "De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen". (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 320)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt volgens het arrest van Cassatie van 27 maart 1992 in dat "de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid".

Verwerende partij schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en redelijkheidsbeginsel, alsmede de materiële en formele motiveringsplicht, nu zij in gebreke is gebleven het dossier grondig te onderzoeken.

Uw Raad dient bij de beoordeling over de materiële motiveringsplicht te onderzoeken of de overheid op een redelijke wijze tot de genomen beslissing is kunnen komen en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die hiermee tegenstrijdig zijn.

In casu is verwerende partij erg nalatig geweest bij het onderzoeken van het dossier, en op basis van foutieve vooronderstellingen en conclusies tot het besluit gekomen dat het verblijfsrecht van verzoeker moest worden geweigerd.

Zo wordt aan verzoeker ten onrechte het gebruik van aliassen toebedacht. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat het niet verzoeker is die gebruik maakte van aliassen, doch wel een derde persoon die - zoals blijkt uit het administratief dossier - identificeerbaar is.

Het gaat hier om L. of L. M., met verschillende geboortedata.

Bij zijn terugkeer naar Spanje van verzoeker in 2016 wordt hij door 2 kennissen naar Zaventem gebracht, met name L. M. en A. H. Bij het uitstappen vergeet hij evenwel zijn attest van immatriculatie in de auto. Verzoeker realiseert zich bij aankomst in Spanje het verlies van zijn kaart doch aangezien hij geen kopie bezat van het attest van immatriculatie en dit document ook niet kon gebruiken in Spanje deed hij geen aangifte van verlies.

De heer L. (of L.), op dat moment nog steeds en ook later nog illegaal in het land, maakt vervolgens misbruik van het attest van immatriculatie van verzoeker.

De heer L. M. wordt een eerste keer in illegaal verblijf aangetroffen naar aanleiding van een controle met sociale inspectie op 08.12.2014. Hem wordt diezelfde dag een Bijlage 13 betekend, evenals een bijlage 13sexies houdende een inreisverbod van twee jaar. Op diezelfde dag worden ook vingerafdrukken genomen. Hij is bij DVZ gekend onder OV nummer [...].

Op 20.05.2015 wordt aan L. M. een tweede maal een bijlage 13 betekend. Hij ondertekent hier met de naam L. Er worden wederom vingerafdrukken genomen (op 20.05.2015), die na controle blijken overeen te stemmen met de vingerafdrukken van 08.12.2014. Idem voor de vingerafdrukken genomen op 18.10.2015.

Op 01.06.2015 wordt door de dienst DVZ Directie Verwijdering Cel Identificatie een schrijven gericht aan de politie met de vraag om foto's te bezorgen van onder anderen L. M.

Deze foto's zijn evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier. Nochtans zou hieruit onomstotelijk blijken dat de heer L. of L. niet dezelfde persoon is als verzoeker, zeker nu het administratief dossier wel foto's bevat van de heer B. In haar Nota met opmerkingen wordt hierop door verwerende partij niet ingegaan.

Op 09.06.2016 wordt door de politie opnieuw een PV opgesteld inzake zwartwerk (5AN.61.LB.070604/2016). Tijdens deze controle wordt het attest van immatriculatie van de heer B. aangetroffen bij een derde persoon (L. M.). De persoon die wordt gecontroleerd "zegt zelf dat hij B. D. [naam van verzoeker] niet is". Het attest van immatriculatie van de heer B. wordt overgemaakt aan de gemeente met het oog op vernietiging. De Stad Morselt schrijft daarop in juli 2016 verwerende partij aan met de vraag naar het vervolg van het dossier. Hierop volgt - zo blijkt uit het administratief dossier - pas op 17.10.2016 een reactie en wordt aan de gemeente gevraagd een woonstcontrole uit te voeren. Ook hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker niet aan te treffen is. Hij verblijft immers op dat moment in Spanje en is daar aan het werk. Dit blijkt tevens uit de loonfiches vanuit Spanje die door de raadsman van verzoeker werden overgemaakt aan verwerende partij bij de mail van 24.06.2022.

L./L. blijft zich evenwel bij volgende controles uitgeven voor B. D.

Verzoeker stelt vast dat zijn rijksregisternummer plots verkeerdelijk wordt toebedeeld aan L./L.

Ook de naam A. H. wordt vermeld als zijnde een van de aliases van verzoeker. Uit de administratieve verslagen vreemdelingencontrole blijkt duidelijk dat het gaat om andere personen. Zo is A. de werkgever van L. (zoals tevens wordt vermeld in verscheidene PV's, met name AN.55.LB.116874/2017 en AN.61.LB.070604/2016, en tevens de zaakvoerder van (...)) (BTWnr 0543463779). (zie ook AN.55.LB.123255 dd 07.10.2017)

Op 22.09.2017 heeft L. zich blijkbaar ook geïdentificeerd als zijnde A. H.

Op 08.12.2014 wordt aan L. M. een inreisverbod van twee jaar betekend. Op 22.09.2017 en op 07.10.2017 blijkt dat de vingerafdrukken van L. M. en L. M. overeenkomen met die van B. D. Verwerende partij is dus minstens op dat moment op de hoogte van het gebruik van aliases. In het inreisverbod dd 12.11.2017 op naam van B. D. dat op diezelfde datum wordt betekend, is evenwel geen sprake van aliases.

Dit inreisverbod is onder meer gebaseerd op een betrapting op heterdaad voor zwartwerk (PV AN.69.LB.138880/2017). In het administratief verslag vreemdelingencontrole waarin naar dit PV wordt verwezen gaat het om een vaststelling dat L. M. zwartwerkt voor A. H. In het administratief verslagen vreemdelingencontrole is op geen enkele moment sprake van de naam B. D. Toch wordt er aan de vermeende B. D. (te weten L. die zich uitgeeft voor B. D.) een inreisverbod betekend verwijzend naar het PV op naam van L.

Het is pas op 25.10.2018 dat er een herbevestiging van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd waarin sprake is van het gebruik van aliases.

Noch bij de bijlage 20 dd 22.09.2021, noch bij de bijlage 20 dd 01.06.2022 wordt melding gemaakt van aliases. Het is pas bij de bijlage 20 dd 03.06.2022 dat het gebruik van aliases opduikt. Dit getuigt niet van zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij nu zij pas bij het nemen van deze laatste (tevens de bestreden) beslissing "ontdekt" dat aan verzoeker eerdere beslissingen zouden zijn betekend, quod non. Van een zorgvuldig bestuur mag toch verwacht worden dat bij het nemen van een beslissing, eender of het gaat om een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod of een beslissing tot weigering van het verblijf, het dossier grondig wordt bekeken en het dossier grondig wordt onderzocht.

Indien L./L. en verzoeker één en dezelfde persoon zouden zijn zoals door verwerende partij wordt voorgehouden, is het bovendien ook nog eens bijzonder vreemd dat er twee aparte inreisverboden worden betekend.

Zorgvuldig onderzoek van het dossier had ook kunnen uitwijzen dat de handtekeningen van verzoeker zoals die blijken uit zijn paspoort en de documenten die hij ondertekende op de gemeente, duidelijk verschillen van de handtekening bv op de bijlage 13 sexies van 2017.

Verwerende partij schiet duidelijk tekort in haar zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij heeft verwerende partij inderdaad op 24.06.2022 aangeschreven met vermelding van het hierboven vermelde, zoals door verwerende partij wordt aangehaald in haar Nota met opmerkingen.

Verwerende partij geeft in haar Nota met opmerkingen aan hierop te hebben geantwoord, doch laat tevens uitschijnen dat haar antwoord rechtstreeks is gericht aan verzoeker en dat deze laatste hieraan geen gevolg zou hebben gegeven. Zij vermeldt: "dat de verzoeker op heden nog geen gevolg heeft gegeven aan dit schrijven".

In de bijlage die verwerende partij voegt bij haar Nota met opmerkingen is duidelijk te lezen dat het verzoek tot uitnodiging van verzoeker bij de politiediensten voor het nemen van vingerafdrukken gericht is "Aan de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen".

Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen heeft tot op heden nog geen gevolg gegeven aan het schrijven van 12.07.2022 om verzoeker uit te nodigen bij de politiediensten.

Verzoeker heeft tot op heden dan ook nog geen enkele uitnodiging ontvangen om zich bij de politiediensten aan te bieden voor het nemen van vingerafdrukken.

Verzoekende partij noch zijn raadsman waren tot op het moment van de ontvangst van de Nota met opmerkingen vanwege verwerende partij ervan op de hoogte dat inderdaad werd verzocht om verzoeker uit te nodigen voor het nemen van vingerafdrukken.

De raadsman van verzoeker heeft na ontvangst van de Nota met opmerkingen van verwerende partij de Dienst Vreemdelingenzaken van Antwerpen aangeschreven (zowel via mail als via het platform van de stad Antwerpen) met de vraag om gevolg te willen geven aan het verzoek van verwerende partij, tot op heden evenwel zonder resultaat, (stuk 1)

Van zodra verzoeker wordt uitgenodigd zal hij uiteraard onmiddellijk hieraan gevolg geven.

Uit alles blijkt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig is geweest en op basis van een gebrekkig onderzoek beslist heeft het verblijf aan verzoeker te moeten weigeren. Immers heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de feiten en omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben en die bovendien duidelijk blijken uit het administratief dossier.

Verwerende partij merkt verder in haar Nota met opmerkingen op dat verzoeker de kans had "om de vereiste toelichtingen te verstrekken". Het is evenwel pas bij ontvangst van de Bijlage 20 dat verzoeker op de hoogte werd gebracht dat hem aliassen worden toebedicht en dat er hem een eerder inreisverbod zou zijn betekend.

Mocht verwerende partij verzoeker voorafgaand aan de nieuwe bijlage 20 hebben gehoord of hem hebben verzocht om bijkomende informatie, of hem toen reeds hebben laten uitnodigen voor het nemen van vingerafdrukken, en dus hebben gehandeld als een zorgvuldig bestuur, had zij kunnen weten dat er in casu een persoonsverwisseling heeft plaatsgevonden.

Indien verwerende partij zorgvuldig zou hebben gehandeld, had zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing verzoeker kunnen vragen om bijkomende inlichtingen. Het getuigt niet van zorgvuldigheid om dit pas te doen na het nemen van de bestreden beslissing.

Door alsnog na het nemen van de bestreden beslissing een schrijven te richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken van Antwerpen, erkent verwerende partij bovendien haar eigen onzorgvuldigheid.

Verzoeker blijft dan ook bij zijn standpunt dat hij niet de kans kreeg zijn standpunt te verduidelijken. Voorafgaand aan de laatste Bijlage 20 die de bestreden beslissing uitmaakt werd verzoeker immers nooit geïnformeerd over een gebruik van aliassen of eerdere bevelen of inreisverboden.

Door haar handelwijze schendt verwerende partij de aangehaalde wettelijke bepalingen inzake de motiveringsplicht, van de Burgerschapsrichtlijn en van de Vreemdelingenwet, alsook de beginselen van behoorlijk bestuur.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten

van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01- C-403/01, Jurispr. blz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07-C-380/07, Jurispr. blz. 1-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. 1-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU) neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C- 453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Verzoeker blijft bij zijn standpunt waar hij een schending aanhaalt van het hoorrecht en de hoorplicht. Verzoeker is er zich van bewust dat het hoorrecht niet wettelijk is verankerd in de Belgische wetgeving indien het gaat om een weigering van verblijf.

Evenwel wenst verzoeker te verwijzen naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat bepaalt dat het hoorrecht is verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De Raad van State omschrijft dit als "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat degene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt". Hof van Justitie én Raad van State aanvaarden dat de hoorplicht ook moet worden gerespecteerd bij de weigering van een gevraagd voordeel (HvJ C 277/11; HvJ C 287/02; HvJ C 349/07 en RvS 9/6/15, nr. 231.480).

Het Hof van Justitie stelt dat de hoorplicht verplicht is voor de administratieve overheden van een lidstaat, zelfs indien dit niet uitdrukkelijk is voorzien in de toepasselijke reglementeringen. (HvJ Sopropé, C-349/07).

Het hoorrecht wordt ook door de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkend als een algemeen rechtbeginsel, ook indien dit niet uitdrukkelijk is voorzien bij wet. (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Hieruit volgt dat het hoorrecht ook dient te worden gerespecteerd indien het gaat om een beslissing tot weigering van het verblijf, zoals in casu het geval is.

Aangezien verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing niet op de hoogte was van hetgeen hem wordt verweten, met name het gebruik van aliases en tengevolge hiervan bevelen om het grondgebied te verlaten en inreisverboden, was hij niet in de mogelijkheid lopende de verblijfsaanvraag zijn standpunt te verduidelijken, dit in weerwil van wat verwerende partij beweert.

Art. 15 juncto artt 28 en 31 van de Burgerschapsrichtlijn legt een evenredigheidstoets op bij elke beslissing die het vrij verkeer van Unieburgers en hun familieleden beperkt, dus ook bij een beslissing tot weigering van verblijf. Deze evenredigheidstoets kan enkel worden toegepast indien de betrokken Unieburger of zijn familielid ook daadwerkelijk wordt gehoord.

De overheid is verplicht om de betrokkene mede te delen op welke elementen de beslissing wordt gebaseerd en dit voor het nemen van de beslissing. (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C- 249/13; HvJ 18-12-/2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Verzoeker verwijst hier tevens naar art. 41 lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat het "recht op behoorlijk bestuur" ook het recht inhoudt "van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Ook de Toelichting bij voormeld Handvest (Pb 2007 C-303/02) wijst op het feit dat behoorlijk bestuur door de rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het Gerecht van Eerste Aanleg wordt erkend als een algemeen rechtsbeginsel.

Verzoeker had uitleg en documenten kunnen verschaffen die de besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden. Nu verzoeker die mogelijkheid niet heeft gekregen kan niet anders dan worden vastgesteld dat het hoorrecht werd geschonden. (HvJ 10 september 2013, C-383/13)

Immers, het niet horen van verzoeker heeft ertoe geleid dat geen verweer kon worden gevoerd en hem de mogelijkheid werd ontnomen om de beslissing van verwerende partij te beïnvloeden. Indien verwerende partij hiertoe de moeite zou hebben genomen, zou zij van verzoeker bevestigd hebben gekregen dat hij einde mei 2016 het grondgebied reeds verlaten had en terug is beginnen werken in Spanje. Verzoeker had op eenvoudige wijze - door het overleggen van de loonfiches uit de periode die hij voor en na zijn korte passage in België in 2016 - kunnen aantonen dat in Spanje verbleef. Verwerende partij is dan ook tekortgeschoten in haar verplichting om zich te vergewissen van de noodzakelijke en nuttige gegevens alvorens een beslissing te nemen. Het middel is gegrond."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde erg nalatig is geweest bij het onderzoeken van het dossier. Hij voert aan dat een zekere heer L., misbruik heeft gemaakt van zijn attest van immatriculatie, en er dus geen sprake is van het feit dat hijzelf aliassen zou gebruikt hebben. Hij voert aan in 2016 naar Spanje te zijn teruggekeerd en door twee kennissen van hem, de heer L.M. en de heer A.H. naar Zaventem te zijn gebracht. Hij zou zijn attest van immatriculatie in de wagen vergeten zijn, maar geen aangifte hebben gedaan van verlies aangezien hij dat document in Spanje niet kon gebruiken, vervolgens zou zijn AI door de heer L.M. misbruikt geweest zijn. Verzoeker wijst onder meer op het feit dat de heer L.M. reeds op 8 december 2014 een bijlage 13 en een inreisverbod heeft gekregen en op die dag al vingerafdrukken werden genomen en de heer L.M. gekend was onder een ander OV-nummer dan hijzelf. Op 20 mei 2015 werd aan L.M. een tweede bijlage 13 ter kennis gebracht, die hij ondertekende met de naam L. Er werden wederom vingerafdrukken genomen die na controle bleken overeen te stemmen met de vingerafdrukken genomen op 8 december 2014. Op 9 juni 2016 werd door de politie opnieuw een PV opgesteld inzake zwartwerk en tijdens die controle werd het attest van immatriculatie van de heer B. [verzoeker] aangetroffen bij een derde persoon (L.M.). Deze persoon zei volgens verzoeker zelf dat hij B.D. niet is. Vervolgens werd het attest van immatriculatie van de heer B. overgemaakt met het oog op vernietiging. De stad Morsel schreef daarop de gemachtigde aan met een vraag naar het vervolg van het dossier. Er werd vervolgens gevraagd een woonstcontrole uit te voeren en hieruit bleek dat verzoeker niet aan te treffen was. Volgens verzoeker verbleef hij toen in Spanje en was hij daar aan het werk, hetgeen volgens hem blijkt uit loonfiches die hij via zijn raadsman aan de gemachtigde heeft overgemaakt per mail van 24 juni 2022. Verzoeker stipt aan dat hij moet vaststellen dat zijn rijksregisternummer ineens werd toebedeeld aan L.L. Verzoeker vervolgt dat op de bestreden bijlage 20 ook de naam van A.H. wordt vermeld als een van zijn aliassen, terwijl het volgens hem uit de administratieve verslagen vreemdelingencontrole duidelijk blijkt dat het om andere personen gaat. Verzoeker verwijst daarbij naar verschillende PV's. Verzoeker vervolgt dat het inreisverbod van 12 november 2017, waarop de bestreden beslissing steunt, steunt op betrapting op heterdaad voor zwartwerk met PV nr. [...] Echter in het administratief verslag vreemdelingencontrole waarin naar dit PV wordt verwezen gaat het om een vaststelling dat L.M. zwartwerkt voor A.H., in dit administratief verslag is geen sprake van de naam B.D., toch wordt aan B.D. (volgens verzoeker L. die zich uitgeeft voor B.D.) een inreisverbod ter kennis gebracht met verwijzing naar het PV op naam van L. Vervolgens wijst verzoeker erop dat noch op de bijlage 20 van 22 september 2021, noch op de bijlage 20 van 1 juni 2022 (zijnde enkele dagen voor de thans bestreden bijlage 20) er sprake was van enige aliassen. Verder haalt verzoeker aan dat zorgvuldig onderzoek ook had kunnen uitwijzen dat de handtekeningen van verzoeker, zoals bijvoorbeeld blijkt uit zijn paspoort duidelijk verschilt van de handtekening op de bijlage 13sexies van 2017, zodat ook daaruit blijkt dat de gemachtigde tekort schiet in de zorgvuldigheidsplicht.

Na het nemen van de bestreden beslissing heeft de raadsman van verzoeker deze argumenten ook aangehaald in een schrijven gericht aan de gemachtigde en hierbij ook loonfiches gevoegd teneinde de tewerkstelling in Spanje te bewijzen, op het ogenblik dat aan verzoeker een inreisverbod zou ter kennis gebracht geweest zijn.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat hier ook op is geantwoord door de gemachtigde met een voorstel tot het vergelijken van vingerafdrukken maar verweerder laat in de nota uitschrijven dat dit antwoord gericht was aan verzoeker en verzoeker nog geen gevolg heeft gegeven aan dit schrijven. Nochtans blijkt volgens verzoeker uit de bijlage bij de nota met opmerkingen dat het verzoek tot uitnodiging van verzoeker bij de politiemensen voor het nemen van vingerafdrukken gericht is "*aan de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen*". Volgens verzoeker gaf de stad Antwerpen tot op het ogenblik van het indienen van de synthesememorie geen gevolg aan het schrijven van de gemachtigde van 12 juli 2022 om verzoeker uit te nodigen bij de politiediensten. Verzoeker stelt pas op basis van de nota met opmerkingen op de hoogte te zijn gebracht van dit verzoek om verzoeker te willen uitnodigen voor de afname van vingerafdrukken. Op basis van al het voorgaande concludeert verzoeker dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest en geen rekening heeft gehouden met feiten en omstandigheden waarvan zij kennis had of had moeten hebben die blijken uit het administratief dossier. Verder betwist verzoeker eveneens de opmerking in de nota dat hij de kans zou gekregen hebben om de vereiste toelichtingen te verstrekken. Hij stelt dat hij pas bij de bijlage 20 op de hoogte werd gebracht dat hem aliassen worden toebedacht en er een eerder inreisverbod zou ter kennis gebracht geweest zijn. Indien de gemachtigde voorafgaand aan de bijlage 20 verzoeker zou gehoord hebben of hem zou verzocht hebben om bijkomende informatie, en zou gehandeld hebben als zorgvuldig bestuur, dan had de gemachtigde kunnen weten dat een persoonsverwisseling heeft plaats gevonden. Verzoeker meent dat door na het nemen van de bestreden beslissing alsnog een schrijven te richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken van Antwerpen om over te gaan tot aanvullend onderzoek naar de identiteit, de gemachtigde zijn eigen onzorgvuldigheid heeft erkend.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op beslissende wijze steunt op het feit dat verzoeker het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod van 12 november 2017. Verzoeker voert aan dat er evenwel sprake is van persoonsverwisseling, dat een andere persoon L.M. geen alias betreft maar wel een derde persoon die misbruik heeft gemaakt van zijn attest van immatriculatie, en dat hier al verschillende indicaties van voorlagen die blijken uit het administratief dossier, waarmee de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn betoog steunt op stukken in het administratief dossier. Zo wijst hij op een bijlage 13 en bijlage 13sexies op naam van de heer L.M., zijnde de alias die op de thans bestreden beslissing wordt vermeld, van 8 december 2014. Op deze bijlagen staat een ander OV-nummer vermeld dan op de thans bestreden beslissing van verzoeker.

Verder blijkt dat de politie op 9 juni 2016 een PV heeft opgesteld inzake zwartwerk waarbij het attest van immatriculatie van verzoeker werd aangetroffen. De persoon die werd gecontroleerd verklaarde blijkens een schrijven van hoofdinspecteur V.K.J. evenwel *“dat hij B.D. niet is”*. Er werd een PV met nr. [...] opgesteld en de hoofdinspecteur stelt *“daarom maken wij dit attest van immatriculatie over aan uw diensten voor vernietiging”*. Er blijkt inderdaad uit het administratief dossier dat de stad Mortsel op 24 juni 2016 naar de dienst lang verblijf een mail heeft gestuurd met de vermelding dat er vermoedelijk sprake was van fraude. Blijkens het administratief dossier, met name een schrijven de stad Mortsel met verwijzing naar *“uw brief van 17.10.2016”*, wordt gesteld dat *“op uw verzoek [...] een adrescontrole [werd] uitgevoerd, de wijkagent kon betrokkene niet treffen en stelde een bestuurlijke akte op tot afvoering van ambtswege”*.

Verder valt inderdaad op dat op de thans bestreden bijlage 20 naast de naam L.M. ook de naam A.H. wordt vermeld als alias, terwijl verzoeker terecht aanstipt dat er vele aanwijzingen zijn in het administratief dossier die erop wijzen dat A.H. een te onderscheiden derde persoon is. In het administratief dossier treft de Raad inderdaad een administratief verslag vreemdelingencontrole aan van 7 oktober 2017 met betrekking tot L.M., waarbij wordt vastgesteld dat een persoon die verklaart te heten L.M. te snel reed in een voertuig dat is afgeleverd op naam van A.H. Deze A.H. blijkt volgens de bestanden van de politie zaakvoerder te zijn van een bakkerij en L.M. verklaarde voor A.H. te werken. Ook uit het administratief verslag met betrekking tot feiten van zwartwerk van 12 november 2017 blijkt duidelijk dat de politie A.H. kent als iemand die gekend is voor het te werk stellen van illegalen en dat een andere persoon zich identificeert als zijnde L.M. Uit deze administratieve verslagen blijkt dat volgens de politie A.H. en L.M. wel degelijk twee onderscheiden individuen zijn, zodat verzoeker kan gevolgd worden dat A.H. en L.M. moeilijk als aliasen voor dezelfde persoon kunnen aangenomen worden.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van de aanvraag om gezinshereniging teneinde zijn inkomsten te bewijzen een arbeidscontract heeft voorgelegd afgesloten tussen zichzelf en de heer A.H., er liggen ook tal van loonbrieven voor in het administratief dossier op naam van verzoeker, met als werkgever A.H. Verzoeker verwijst ook naar de eerdere bijlage 20 van 1 juni 2022, waarop inderdaad geen aliasen worden vermeld, maar waar de Raad vaststelt dat wel wordt gemotiveerd over het feit dat bij de aanvraag dergelijk arbeidscontract en loonfiches werden voorgelegd, maar dat die bestaansmiddelen niet afdoende zijn. In deze bijlage 20 wordt niet gewezen op een inreisverbod van 12 november 2017. Verzoeker kreeg ook reeds een eerdere bijlage 20 van 22 september 2021, waarin evenmin wordt gesteund op een inreisverbod dat aan hem zou ter kennis gebracht zijn op 12 november 2017. Verzoeker kan gevolgd worden dat het vreemd is dat op 3 juni 2022 de thans bestreden beslissing wordt genomen waarin A.H. niet langer als werkgever maar als een alias voor verzoeker zelf wordt opgenomen en ineens wel een inreisverbod wordt tegen geworpen.

Verzoeker stipt vervolgens ook terecht aan dat de handtekening van verzoeker, zoals die blijkt uit zijn paspoort, duidelijk verschilt van de handtekening op de kennisgeving van de bijlage 13sexies van 12 november 2017.

De Raad is van oordeel dat verzoeker kan gevolgd worden dat het administratief dossier verschillende aanwijzingen bevatte dat in casu er mogelijk sprake is van een persoonsverwisseling of misbruik van attest van immatriculatie en de gemachtigde gezien deze elementen tot een meer zorgvuldige

voorbereiding van de huidige bestreden beslissing diende over te gaan en na een gebrekkig onderzoek heeft beslist hem het verblijf in functie van zijn minderjarig kind te weigeren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het inreisverbod van 12 november 2017 bekleed is met het privilège du préalable en aldus bindend is en op het inreisverbod de juiste identiteitsgegevens van verzoeker worden weergegeven, hetgeen verzoeker geenszins zou betwisten. Bijgevolg heeft volgens verweerder de gemachtigde terecht besloten dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden moest worden geweigerd.

Verder wijst verweerder er in de nota op dat verzoeker in zijn schrijven van 24 juni 2022 aan de gemachtigde reeds melding heeft gemaakt van zijn standpunt en de gemachtigde hierop met een schrijven van 12 juli 2022 heeft geantwoord, dat luidt als volgt:

“Geachte

Mijnheer heeft op 3.06.2022 een weigeringsbeslissing gekregen omdat hij een inreisverbod heeft. Dit inreisverbod werd aan betrokkene gegeven op 12.11.2017.

De advocate van betrokkene vraagt om deze beslissing te herzien. Mijnheer beweert immers dat iemand anders zijn identiteit heeft gebruikt in België, terwijl hij zelf in Spanje verbleef. Het zou gaan om de heer L., M. geboren op [...]1984 (ook nog gekend onder andere geboortedata en onder de naam A. H.). Volgens degene die onze beslissing heden heeft ontvangen (sic) is A. H. nog een andere mijnheer. Het zou dus eigenlijk de heer L. zijn die het inreisverbod heeft opgelopen en die zowel de identiteit van mijnheer B. als van mijnheer A. heeft gebruikt. Wij beschikken in het dossier over vingerafdrukken van die mijnheer die het inreisverbod heeft opgelopen.

Mijnheer B. legt heden als bewijs van zijn aanwezigheid in Spanje loonfiches voor. Mijns inziens kan de situatie enkel uitgeklaard worden met nieuwe vingerafdrukken, het is te zeggen van de persoon die heden het verblijfsrecht heeft aangevraagd met de identiteit B., D. Het is genoegzaam bekend dat vreemdelingen inderdaad wel eens elkaars identiteit durven aan te nemen. Het kan echter evengoed zijn dat mijnheer zijn arbeidsvergunning/verblijfsvergunning in Spanje heeft uitgeleend en dus daar iemand in zijn naam is tewerkgesteld geweest en hij zelf wel degelijk in België was.

Om een lang verhaal kort te maken, zou ik dus willen vragen om betrokkene door de politie te laten uit te nodigen, te laten identificeren aan de hand van zijn paspoort en zijn vingerafdrukken te nemen. Dat is natuurlijk niet in het kader van een arrestatie, het is enkel op vrijwillige basis. Gezien het standpunt van mijnheer, mag verwacht worden dat hij gewillig meewerkt. Eens de vingerafdrukken zijn genomen, kan de politie contact opnemen met Printrac (vingerafdrukkendienst van DVZ). Zij kunnen dan de vingerafdrukken vergelijken met deze in onze databank en ev. die van de GID. De vingerafdrukken van de L. M., die zich zou uitgegeven hebben voor B. D. zijn reeds herhaaldelijk genomen, dus er is voldoende materiaal om mee te vergelijken.”

Verweerder stelt in de nota dat verzoeker aldus de kans heeft gekregen zijn standpunt te bewijzen aan de hand van het afnemen van vingerafdrukken zodat de politie de vingerafdrukken van verzoeker kan vergelijken met deze van de heer L.M. die zich zou uitgegeven hebben voor verzoeker. Aangezien de vingerafdrukken van de heer L.M. reeds herhaaldelijk genomen zijn, is er voldoende materiaal om mee te vergelijken. Verweerder vervolgt dat verzoeker echter op datum van de syntheseseminarie nog geen gevolg heeft gegeven aan dit schrijven zodat nog geen bewijs voorhanden is dat verzoeker niet de persoon is aan wie het inreisverbod van 12 november 2017 werd afgeleverd.

Waar verweerder wijst op het feit dat het inreisverbod de juiste identiteitsgegevens zou bevatten en bijgevolg geniet van het privilège du préalable, wijst de Raad erop dat verzoeker wel betwist dat de handtekening die figureert op het document van kennisgeving zijn handtekening is, met verwijzing naar de handtekening op zijn paspoort. Het verschil in handtekening is inderdaad vast te stellen op basis van de stukken in het administratief dossier. Bijgevolg bestaat ernstige twijfel dat dit inreisverbod ter kennis is gebracht aan verzoeker, zodat hij zich niet in rechte tegen dit inreisverbod heeft kunnen verweren en dit inreisverbod bijgevolg niet zonder meer tegenstelbaar is aan verzoeker. Verder moet de Raad vaststellen dat waar verweerder aan verzoeker tegenwerpt dat hij nog geen gebruik had gemaakt, op het ogenblik van het opstellen van de syntheseseminarie (2 augustus 2022), van de kans die de gemachtigde hem bood bij schrijven van 12 juli 2022 om uitsluitel te krijgen aangaande zijn identiteit en de identiteit van de persoon aan wie het inreisverbod werd opgelegd, verzoeker inderdaad terecht vaststelt dat uit dat schrijven van de gemachtigde van 12 juli 2022 blijkt dat dit niet aan hem werd gericht, doch wel aan de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen, zodat niet is uitgesloten dat de stad Antwerpen verzoeker

nog niet had uitgenodigd om over te gaan tot de vrijwillige afgifte van zijn vingerafdrukken op het ogenblik van opstellen van de synthesesamenvatting.

Waar verweerder verder stelt dat uit dit schrijven aldus blijkt dat de gemachtigde aan verzoeker de kans heeft geboden zijn standpunt te bewijzen, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde deze kans laattijdig heeft geboden, met name eens nadat de beslissing reeds was genomen, zoals verzoeker aanvoert. Verzoeker kan verder gevolgd worden dat door alsnog na het nemen van de bestreden beslissing een schrijven te richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken van Antwerpen, dit de onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing bevestigt aangezien het in casu, gezien de specifieke feitelijke elementen eigen aan deze uitzonderlijke zaak, aangewezen was op basis van de concrete indicaties in het administratief dossier, dit uitsluitel voor het nemen van de bestreden beslissing te verkrijgen. Er kan immers niet redelijkerwijs ontkend worden dat de bestreden beslissing zwaarwichtig is, nu omwille van het inreisverbod aan verzoeker zijn gezinshereniging met het minderjarig kind wordt ontzegd.

Het betoog in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES